

gerne for Tekstilarbejderne ligger meget lavt, det kan enhver, der vil se paa Statistikken, overbevise sig om ved et eneste Øjekast. Og det samme gælder om Skotøjsarbejderne. Hvor stor Udsigt er der i Virkeligheden her til gennem en Nedsættelse af Lønningerne at faa en Prisdækkelse, som kunde betyde noget for Beskæftigelsen? Den forekommer mig at være ringe. Naar man fra Regeringens Side overfor Tekstilarbejderne stillede et Krav om Nedgang i Lønningerne paa 10—20 pCt., og man anvender dette Procenttal paa Skotøjsindustrien, hvor Arbejdslønnen i København er 2 Kr. 50 Ø. for et Par Støvler til 14 Kr., vil 10 pCt. af dette Beløb være 25 Ø. og 20 pCt. 50 Ø., mens det 5 pCt.s Nedslag i Fabrikationsprisen, som Fabrikanten stillede i Udsigt, var 70 Ø. Det vil let ses, at en Nedsættelse med 50 Ø. — for at tage Maximum af det, der blev krævet fra Regeringens Side — ikke paa nogen Maade har Udsigt til at paavirke Beskæftigelsesgraden i dette Fag. Jeg kan i hvert Fald ikke se det. Og naar det ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at Opfordringen fra Samfundets Side til at gaa ned mister meget af sin Vægt. Her vil jeg ogsaa gerne overfor Regeringen stærkt fremhæve, at et af de sikreste og mest smertefri Midler til Nedsættelse af Produktionsomkostningerne er en forøget Produktion. Industrier, der gennem en haabløs Kamp mod stærkt beskyttede Konkurrenter i Udlandet er tvunget ned til en minimal Produktion, maa nødvendigvis belaste denne Produktion med uforholdsmæssig høje Generalomkostninger. Det er dette Punkt, der, som jeg synes, i alt for ringe Grad er paaagtet fra Regeringens Side. Ud fra den Opfattelse, at det paa visse, naturligvis begrænsede, Omraader vil være muligt at støtte dansk Virksomhed uden i nævneværdig Grad at belaste andre Erhverv og uden at fordyre Varerne for Forbrugerne vil vi atter i Aar fremsætte Forslag paa dette Omraade. Jeg tør vist gaa ud fra — helt afgjort er det ikke —, at disse efter Overvejelser indenfor Partiet, der har vist sig i Resultatet at falde sammen med Overvejelser indenfor de paagældende Industrier, vil fremtræde i ændret Skikkelse som generelle Forslag.

Om Dumpingforslaget vil blive fremsat igen, tør jeg ikke paa dette Tidspunkt sige noget om. Regeringen har fremsat et Forslag, som ganske vist afviger ret betydeligt fra det, vi havde tænkt os, men det er jo muligt, at vi vil bøje os og undlade at frem-

sætte vort Lovforslag, idet vi saa vil bringe vore Forslag frem i Ændringsforslags Form. Naar vi ikke fremsætter Lovforslaget, er det altsaa ikke, fordi vi har opgivet den Tanke, der laa bagved det Forslag, vi fremsatte i Fjor. Det er vor Opfattelse, at der ved disse Forslag vil kunne naas en Lettelse for hele det danske Erhvervsliv, og at de saaledes vil være i hele Samfundets velforstaede Interesse.

Jeg skal endelig tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om den politiske Situation. Forventningerne til det Arbejde, ved hvis Begyndelse vi nu staar, er skæbnesvangert smaa i det danske Samfund. Slutningen paa sidste Samling, hvor de to største Partier efter vor Opfattelse begge tabte Sagens Kærne af Syne under ensidigt klassebestemte og partibestemte taktiske Manøvrer, lover ikke godt for den Fortsættelse, vi nu staar overfor. Og det siden passerede har ikke formindsket Vanskelighederne. Den Agitation, der fra Venstres Side, under Ledelse af en Række Ministre, har været ført mod det konservative Parti, har selvfølgelig ikke gjort et Samarbejde mellem disse to Partier lettere. Men det er underordnet. Langt vigtigere er det, at Socialdemokratiets Førere har proklameret den hellige Krig mod dette Ministerium, en Krig, som jo byder en saglig Forhandling de slettest mulige Vilkaar. Det glædede mig dog, maa jeg sige, at høre det ærede Medlem Hr. Staunings Tale i Gaar, som jeg fandt ikke paa nogen Maade slog nogen Mulighed for Forhandling i Stykker. Langt mere skæbnesvangert er det, at Fagforeningerne under Hr. C. F. Madsens Ledelse synes at ville afvise et efter mit Skøn velment Tilbud om en fredelig Forhandling. Jeg ser nok, at de har erklæret sig villige til at forhandle, men i Realiteten er Svaret efter min Mening et Afslag, og dermed stemmer jo ogsaa den Latter, som lød fra nogle af de Herrer. Heroverfor er det nødvendigt at sige med al mulig Bestemthed, at lige saa sikkert som det konservative Folkeparti interesserer sig varmt for at søge Udvej til at beskæftige de mange, som ufor skyldt lider under Arbejdsløshedens Pinsler, lige saa sikkert som vi ikke er Modstandere af Fagforeningerne som saadanne, men kun af deres Overgreb, lige saa sikkert er det, at vi ikke agter at lade os spænde for Fagforeningernes Kampvogn, naar denne føres frem for at sikre et Fagforeningshegemoni, der er uforeneligt med vore Begreber om Samfundets hensigtsmæssige Ordning.

Paa den anden Side maa vi med al